Dosarul nr.2-1021/25; PIGD: 2-25144607-24-2-13102025

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

6 aprilie 2026 or. Criuleni

Judecătoria Criuleni, sediul central, instanţa de judecată compusă din:
Preşedintele de şedinţă, judecătorul: Romina Ţurcan
Grefierii: Anton Platon, Natalia Fendic
Cu participarea:
Reclamantei – Pleşca Maria
În lipsa:
Pârâtului – Lupaşcu Vasile, citat legal cu aviz de recepţie.
examinând în şedinţă de judecată publică cauza civilă iniţiată la cererea de chemare în judecată depusă de Pleşca Maria, reprezentată de avocatul Angela Bou, împotriva lui Lupaşcu Vasile despre încasarea sumei datorate şi prejudiciului moral,-

Cererea de apel nemotivată a fost înregistrată la data de 04.05.2026.
Hotărârea integrală a fost întocmită la data de 07.07.2026, în termenul prevăzut de art. 236 alin. (6) Cod de procedură civilă.

Asupra materialelor din dosar şi a probelor administrate, instanţa de judecată,-
A C O N S T A T A T :
I. Pretenţiile părţii reclamante:
În data de 13 octombrie 2025, Pleşca Maria, prin intermediul avocatului său, Angela Bou, a sesizat Judecătoria Criuleni, sediul Central, cu o cerere de chemare în judecată înaintată împotriva lui Lupaşcu Vasile, prin care a solicitat încasarea în beneficiul ei din contul pârâtului a sumei totale de 11.787,00 lei, compusă din: datoria principală în mărime de 1.000,00 lei, chiria maşinii/macaralei-750,00 lei, cheltuielile pentru serviciile poştale în sumă de 37,00 lei şi prejudiciul moral în mărime de 10.000,00 lei.
În motivarea acţiunii, reclamanta a indicat că, la data de 5 martie 2025, sub pretextul acordării unor servicii de sudare, transportare şi instalare a streşinii în volum de 2,5, pârâtul i-a eliberat o recipisă şi copia buletinului de identitate. La rândul său, reclamanta i-a transmis pârâtului, cu titlu de avans, suma de 1.000,00 lei, după care acesta, împreună cu suma în cauză, a dispărut, fără a-şi onora obligaţiile asumate.
Potrivit înţelegerii verbale dintre părţi, reclamanta a comandat şi o maşină-macara pentru data stabilită cu pârâtul în vederea instalării streşinii. Întrucât pârâtul nu s-a prezentat în ziua convenită, aceasta a fost nevoită să achite deplasarea maşinii-macara în sumă de 750 lei.

În aceste împrejurări, reclamanta s-a adresat Inspectoratului de Poliţie Râşcani, mun. Chişinău, cu o plângere, în urma examinării căreia a fost pornită o procedură contravenţională, iar pârâtul a fost recunoscut vinovat de săvârşirea contravenţiei prevăzute de art. 106 din Codul contravenţional, cu aplicarea sancţiunii sub formă de amendă. Totodată, organul de poliţie a stabilit că pârâtul i-a cauzat reclamantei un prejudiciu material în sumă de 1.000,00 lei prin înşelăciune şi abuz de încredere.

Până în prezent, pârâtul nu şi-a onorat obligaţiile asumate şi nici nu a restituit suma de 1.000 lei primită cu titlu de avans.

În scopul soluţionării litigiului pe cale amiabilă, reclamanta i-a solicitat în repetate rânduri pârâtului, pe cale verbală, executarea obligaţiilor asumate. Mai mult, la data de 31.07.2025, i-a solicitat în scris, prin scrisoare recomandată recepţionată la data de 11.08.2025, executarea obligaţiilor de plată a datoriei principale, avertizându-l că, în cazul neachitării acesteia în termenul acordat, va fi nevoită să se adreseze instanţei de judecată competente în vederea încasării forţate a sumei datorate, a dobânzii de întârziere, a penalităţii şi a cheltuielilor de judecată ce vor fi ocazionate de prezentul litigiu.

Iar, având în vedere că orice încercări de soluţionare a litigiului pe cale amiabilă au eşuat, reclamanta consideră că a fost pur şi simplu înşelată de către pârât, motiv pentru care s-a adresat instanţei de judecată pentru a obţine obligarea acestuia la plata sumei de bani datorate şi repararea prejudiciului cauzat prin neexecutarea obligaţiilor, inclusiv a dobânzii de întârziere, penalităţii şi a cheltuielilor judiciare suportate.

Adiţional, reclamanta a indicat că partea civilmente responsabilă, Lupaşcu Vasile, a acţionat ilicit faţă de ea ca parte civilă, fapt care i-a provocat atât un prejudiciu material, cât şi un prejudiciu moral, manifestat prin suferinţe psihice constând în frică, indignare, nelinişte şi stres.

După citarea cadrului legislaţiei civile considerate pertinente, reclamanta a apreciat că cele menţionate de ea demonstrează cu certitudine că i-au fost cauzate suferinţe de ordin fizic şi moral, precum şi un disconfort personal, respectiv suferinţe sufleteşti care nu pot fi evaluate în bani şi care denotă lezarea drepturilor personale nepatrimoniale, astfel încât instanţa de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la repararea prejudiciului moral prin echivalent bănesc.

Deoarece natura daunelor morale nu se concretizează într-o stare de fapt, ci se menţine la nivelul trăirilor psihice, reclamanta a indicat că evaluarea şi întinderea acestora nu pot fi determinate decât prin aprecierea judecătorului, singurul care, în raport cu consecinţele suferite de partea vătămată, este în măsură să aprecieze atât existenţa prejudiciului moral pretins, cât şi cuantumul despăgubirilor ce urmează a fi acordate cu titlu de satisfacţie echitabilă.

În acest sens, a invocat jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului, respectiv cauza *Tolstoi Miloslavsky c. Regatului Unit*, potrivit căreia despăgubirile trebuie să prezinte un raport rezonabil de proporţionalitate cu atingerea adusă, avându-se în vedere gradul de lezare a valorilor sociale ocrotite, precum şi intensitatea şi gravitatea atingerii aduse acestora. DE asemenea, a apreciat reclamanta că mărimea prejudiciului moral trebuie să fie proporţională cu

sumele acordate de Curtea Europeană în cauze similare, precum *Scordino nr. 1 c. Italiei*, *Ciorap nr. 2 c. Moldovei* şi *Burdov nr. 2 c. Rusiei*.

Adiţional, reclamanta a invocat pct. 25 al Hotărârii Plenului Curţii Supreme de Justiţie nr. 9 din 9 octombrie 2006, potrivit căruia, la determinarea cuantumului compensaţiei pentru prejudiciul moral, instanţele trebuie să ţină seama atât de aprecierea subiectivă privind gravitatea suferinţelor psihice sau fizice, cât şi de datele obiective care certifică existenţa acestora.

A mai susţinut totodată că, pentru a nu i se crea un prejudiciu moral şi mai mare, reflectat prin sentimente de nedreptate, de inferioritate, de umilinţă şi neîncredere că faptele ilicite nu pot fi sancţionate nici măcar de un judecător, a solicitat admiterea integrală a cerinţei de încasare a prejudiciului moral. Mai menţionând că, formulând această acţiune în justiţie, pentru repararea prejudiciului moral, nu urmăreşte îmbogăţirea pe cale judiciară, ci sancţionarea persoanei vinovate de producerea prejudiciului moral cauzat, prin obligarea ce se impune în plata despăgubirilor pentru cauzarea suferinţelor de ordin fizic şi moral, adică suferinţe sufleteşti. În acest context, a invocat dispoziţiile art. 2036 alin. (1) şi (2) din Codul civil, potrivit cărora prejudiciul moral se repară indiferent de existenţa şi întinderea prejudiciului patrimonial.

În continuarea a mai arătat că sentimentul de anxietate, stres, nelinişte, perturbare a vieţii şi neputinţă se manifestă atunci când victima, aflată într-o stare permanentă de frică, disconfort şi retrăire, nu îşi poate satura modul obişnuit de trai, simţindu-se, totodată şi incapabilă de a se bucura de modul cuvenit de garanţiile prescrise de lege. În acest sens, a invocat cauza *Sommerfeld c. Germaniei*, în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a acordat reparaţii în valoare de 20.000 euro pentru prejudiciul moral cauzat din discriminare la asigurarea dreptului victimei la viaţa privată, garantat de art. 8 din Convenţie. Tot aici, a susţinut că Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că repararea insuficientă a prejudiciului moral menţine statutul de victimă a violării Convenţiei, respectiv repararea prejudiciului moral urmează a fi admis integral.

Prin urmare, a considerat că suma de 10.000,00 lei, pe care i-a solicitat, reprezintă o compensaţie echitabilă şi rezonabilă pentru suferinţele sufleteşti nerecuperabile pricinuire de partea civilmente responsabilă, care urmează să aibă obligaţia morală să compenseze prejudiciul moral, ţinând cont şi de gravitatea şi întinderea suferinţelor psihice cauzate, gradul de vinovăţie al acesteia , cât şi de măsura în care această compensaţie îi poate aduce satisfacţie părţii civile.

Sub aspect probator, reclamanta a indicat că dreptul său de creanţă împotriva pârâtului, implicit pretenţia în cuantumul solicitat se probează prin procesul-verbal cu privire la contravenţie din 4 august 2025 şi decizia agentului constatator din aceiaşi dată, somaţia de plată din 31 iulie 2025, care a rămas fără răspuns, precum şi prin celelalte înscrisuri anexate cererii de chemare în judecată.

La final, în ceea ce priveşte cheltuielile de judecată, reclamanta a invocat prevederile art. 82, art. 94 şi art. 96 din Codul de procedură civilă şi a apreciat că se impune obligarea pârâtului la compensarea integrală a cheltuielilor de judecată pe care le va dovedi pe parcursul soluţionării cauzei.

În cadrul şedinţei de judecată, reclamanta Pleşca Maria a susţinut că, în urma unui anunţ identificat pe reţeaua de socializare Facebook, a agreat cu pârâtul Lupaşcu Vasile executarea unor lucrări de montare a unei streşini (acoperiş). În acest sens, pârâtul s-a deplasat la domiciliul reclamantei pentru efectuarea măsurărilor necesare, solicitând şi încasând o sumă de bani cu titlu de avans pentru achiziţionarea materialelor, fapt consemnat prin recipisa întocmită de părţi. Reclamanta a precizat că termenul de execuţie convenit a fost de aproximativ 5-10 zile lucrătoare, însă pârâtul nu şi-a onorat obligaţia de instalare a acoperişului nici după trecerea unui termen de şase luni. A invocat faptul că pârâtul a manifestat un comportament evaziv, ignorând apelurile telefonice şi oferind promisiuni repetate că se va prezenta doar în momentele în care era contactat de pe numere de telefon necunoscute. Mai mult, reclamanta a explicat că, la solicitarea expresă a pârâtului, a suportat cheltuieli suplimentare pentru închirierea unei autospeciale (macara) necesare montajului, însă pârâtul nu s-a prezentat la data stabilită, cauzându-i astfel cheltuieli suplimentare. În vederea soluţionării amiabile a litigiului, a explicat că i-a expediat pârâtului o notificare şi, ulterior, a sesizat organele de poliţie cu privire la acţiunile acestuia. În final, a subliniat că stresul generat de neexecutarea înţelegerii şi de conduita pârâtului i-a cauzat probleme de sănătate, fiind nevoită să apeleze la asistenţă medicală de specialitate, fapt ce îi fundamentează pretenţiile privind repararea prejudiciului moral. În temeiul argumentelor invocate, reclamanta a solicitat admiterea integrală a pretenţiilor, aşa cum au fost formulate în cererea de chemare în judecată.

Avocatul Bou Angela, împuternicită de către reclamanta Pleşca Maria pentru a-i reprezenta interesele, în şedinţa de judecată nu s-a prezentat, iar reclamanta a solicitat examinarea cauzei în lipsa acesteia.

II. Obiecţiile părţii pârâte:

Pârâtul Lupaşcu Vasile, deşi a fost legal citat la adresa de domiciliu din satul Ratuş, raionul Criuleni, fapt confirmat prin avizul de recepţie semnat personal (f.d.27), nu s-a prezentat în şedinţa de judecată, nu a comunicat motivele absenţei şi nu a depus referinţă în termenul stabilit. În aceste circumstanţe, în temeiul art. 206 alin. (3) din Codul de procedură civilă, după consultarea opiniei reclamantei, instanţa a dispus examinarea cauzei în lipsa pârâtului.

III. Alţi participanţi la proces:

Alţi participanţi la proces în prezenta cauză nu au fost.

IV. Circumstanţele cauzei constatate de instanţă:

Obiectul prezentului litigiu îl constituie încasarea sumei transmise cu titlu de avans în baza Recipisei din 5 martie 2025, recuperarea prejudiciului material sub formă de cheltuieli suportate pentru închirierea unei macarale, precum şi repararea prejudiciului moral.

Instanţa de judecată la examinarea cauzei a constatat că, la data de 5 martie 2025, între Pleşca Maria şi Lupaşcu Vasile a fost întocmit şi semnat înscrisul sub semnătură privată intitulat „Recipisa”, prin care pârâtul s-a obligat să execute lucrări de confecţionare, sudare, transportare şi instalare a unei copertine (streşini), valoarea totală a lucrării fiind stabilită la suma de 3.000,00 lei. În acelaşi înscris a fost consemnată transmiterea către pârât a sumei de 1.000,00

lei, reprezentând avans de 50% din valoarea lucrării, precum şi termenul de executare de două săptămâni din momentul semnării acestuia.

În şedinţa de judecată, reclamanta Pleşca Maria a indicat că, la solicitarea pârâtului Lupaşcu Vasile, a închiriat o maşină-macara necesară pentru montarea copertinei, achitând în acest sens suma de 750,00 lei. Reclamanta a subliniat că, deşi totul era pregătit, pârâtul nu s-a prezentat la data stabilită şi nu a executat lucrarea asumată.

La fel din actele cauzei s-a stabilit că, după expirarea termenului de executare, mai exact la data de 31 iulie 2025, reclamanta i-a trimis pârâtului o notificare prin care i-a cerut înapoi avansul de 1.000,00 lei, precum şi suma de 1.600,00 lei suportată pentru arendarea macaralei. Conform avizului de recepţie, pârâtul Lupaşcu Vasile a recepţionat această scrisoare în satul Ratuş, raionul Criuleni, la data de 11 august 2025, însă a ignorat cererile reclamantei.

Totodată, instanţa a stabilit că reclamanta a sesizat Inspectoratul de Poliţie Râşcani privind acţiunile pârâtului. În urma examinării sesizării, prin procesul-verbal cu privire la contravenţie şi decizia agentului constatator din 4 august 2025, pârâtul Lupaşcu Vasile a fost sancţionat pentru săvârşirea contravenţiilor prevăzute de art. 106 şi art. 263 alin. (1) din Codul contravenţional. Prin răspunsul comunicat reclamantei, Inspectoratul de Poliţie Râşcani a informat că recuperarea prejudiciului pretins urmează a fi realizată pe calea unei acţiuni civile în instanţa de judecată.

V. Probele pe care se întemeiază concluzia instanţei:

Copia buletinului de identitate pe numele reclamantei Pleşca Maria, a.n.1975, care conţine datele de identificare ale acesteia (f.d.8);

Copia buletinului de identitate pe numele pârâtului Lupaşcu Vasile, care conţine datele de identificare ale acestuia (f.d.9);

Notificările expediate de reclamantă în adresa pârâtului, prin care i-a solicitat restituirea avansului în sumă de 1.000,00 lei şi a sumei de 1.600,00 lei, achitată pentru închirierea macaralei utilizate în vederea executării lucrării convenite (f.d.10-11);

Avizul de recepţie semnat de Lupaşcu Vasile, care confirmă primirea notificării expediate la domiciliul acestuia din satul Ratuş, raionul Criuleni (f.d.10 verso);

Plicul aferent notificării expediate la adresa pârâtului din satul Măgdăceşti, restituit expeditorului cu menţiunea factorului poştal „plecat” (f.d.11 verso);

Chitanţa de plată din 31.07.2025, care atestă achitarea de către reclamantă a sumei totale de 37,00 lei pentru expedierea scrisorilor recomandate în adresa pârâtului (f.d.12);

Scrisoarea Inspectoratului de Poliţie Rîşcani, nr.34/20/3-19298 din 05.08.2025 prin care reclamanta Pleşca Maria a fost informată că în acţiunile lui Lupaşcu Vasile au fost constatate elementele constitutive ale contravenţiilor prevăzute de art. 106 şi art.263 alin.(1) Cod contravenţional, în privinţa acestuia fiind întocmite două procese-verbale cu privire la contravenţie şi aplicată sancţiunea contravenţională (f.d.13);

Procesul-verbal cu privire la contravenţie seria MAI07 nr.146616 din 04.08.2025, întocmit în privinţa lui Lupaşcu Vasile pentru săvârşirea contravenţiilor prevăzute de art.106 şi art.263 alin.(1) Cod contravenţional, cu decizia agentului constatator prin care acestuia i-a fost aplicată

sancţiunea amenzii în mărime de 60 unităţi convenţionale, echivalentul sumei de 3.000,00 lei (f.d.14);

Decizia nr.2011/ACC din 29.07.2025 privind acordarea asistenţei juridice calificate garantate de stat, prin care avocatul Angela Bou a fost desemnat pentru acordarea asistenţei juridice reclamantei Pleşca Maria (f.d.15);

Recipisa din 05.05.2025, semnată de Pleşca Maria şi Lupaşcu Vasile, din conţinutul căreia rezultă că părţile au convenit asupra executării lucrărilor de sudare, transportare şi instalare a unei copertine în volum de 2,5, cu un avans în mărime de 50% din suma totală a lucrării, şi cu termen de executare de două săptămâni, valoarea totală a lucrării fiind stabilită la 3.000,00 lei, iar pârâtul a confirmat, prin menţiune olografă, primirea de la reclamantă a sumei de 1.000,00 lei cu titlu de avans (f.d.31).

VI. Argumentele privind respingerea unor probe:

În privinţa alegaţiilor reclamantei referitoare la înrăutăţirea stării de sănătate şi necesitatea apelării la asistenţă medicală de specialitate ca urmare a stresului generat de acţiunile pârâtului, instanţa le respinge ca fiind pur declarative şi neprobate. Potrivit art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor sale. Reclamanta nu a prezentat instanţei niciun act medical (certificate, extrase din fişa medicală, bonuri de plată pentru medicamente etc.) care să ateste existenţa unor afecţiuni medicale şi legătura de cauzalitate a acestora cu fapta pârâtului. Adiţional, argumentele instanţei vor fi analizate şi prezentate în coroborare cu cadrul legal aplicabil speţei, în compartimentul următor.

VII. Legile de care se călăuzeşte instanţa şi admisibilitatea acţiunii:

a. Legislaţia relevantă:

Art. 5 alin. (1) Cod de procedură civilă:

”(1) Orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanţă judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertăţile şi interesele legitime.”

Art. 12 din Codul de procedură civilă:

„(1) Instanţa judecătorească soluţionează cauzele civile în temeiul Constituţiei Republicii Moldova, al tratatelor internaţionale la care Republica Moldova este parte, al hotărârilor şi deciziilor Curţii Europene a Drepturilor Omului, al hotărârilor Curţii Constituţionale, al legilor organice şi ordinare, al hotărârilor Parlamentului, al decretelor Preşedintelui Republicii Moldova, al hotărârilor şi ordonanţelor Guvernului, al actelor normative ale ministerelor, ale altor autorităţi administrative centrale şi ale autorităţilor administraţiei publice locale. În cazurile prevăzute de lege, instanţa aplică uzanţele dacă acestea nu contravin ordinii publice şi bunelor moravuri.”

Art. 25 alin. (1) Cod de procedură civilă:

”Instanţa trebuie să cerceteze direct şi nemijlocit probele, să asculte explicaţiile părţilor şi intervenienţilor, depoziţiile martorilor, concluziile expertului, consultaţiile şi explicaţiile specialistului, să ia cunoştinţă de înscrisuri, să cerceteze probele materiale, să audieze înregistrările audio şi să vizioneze înregistrările video, să emită hotărârea numai în temeiul circumstanţelor constatate şi al probelor cercetate şi verificate în şedinţă de judecată.”

Art. 117 alin. (1), (2) Cod de procedură civilă:
”(1) Probe în cauze civile sânt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanţelor ce justifică pretenţiile şi obiecţiile părţilor, precum şi altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei.
(2) În calitate de probe în cauze civile se admit elementele de fapt constatate din explicaţiile părţilor şi ale altor persoane interesate în soluţionarea cauzei, din depoziţiile martorilor, din înscrisuri, probe materiale, înregistrări audio-video, din concluziile experţilor.”

Art. 118 alin. (1), (3) Cod de procedură civilă:
”(1) Fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.
(3) Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sunt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.”

Art. 121 din Codul de procedură civilă:
„Instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului.”

Art. 130 alin. (1) Codul de procedură civilă:
”Instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multe aspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.”

Art. 240 alin. (1) Codul de procedură civilă:
”La deliberarea hotărârii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea pricinilor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării pricinii şi admisibilitatea acţiunii.”

Art. 239 Codul de procedură civilă:

”Hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărârea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată.”

Art.321 alin. (1) şi alin. (2) Cod civil:
”(1) Trebuie să fie încheiate în scris actele juridice dintre persoanele juridice, dintre persoanele juridice şi persoanele fizice şi dintre persoanele fizice dacă valoarea obiectului actului juridic depăşeşte 1000 de lei, iar în cazurile prevăzute de lege, indiferent de valoarea obiectului.
(2) În cazul în care, conform legii sau învoielii între părţi, actul juridic trebuie încheiat în scris, el poate fi încheiat atît prin întocmirea unui singur înscris, semnat de părţi, cît şi printr-un schimb de scrisori, telegrame, telefonograme, documente electronice, altele asemenea, semnate de partea care le-a expediat.”

Art.776 Cod civil:
”Obligaţiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) şi din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condiţiile legii.”

Art. 858 alin. (1) şi alin. (2) Cod civil:
”(1) Temeiul executării rezidă în existenţa unei obligaţii.
(2) Obligaţia trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credinţă, la locul şi în momentul stabilit.”

Art.901 alin. (1), alin. (4) alin. (5) Cod civil:
”(1) Atunci cînd, fără justificare, debitorul nu îşi execută obligaţia, creditorul poate, în condiţiile legii şi, după caz, ale contractului, la alegerea sa:
a) să ceară executarea silită a obligaţiei;
b) să suspende executarea obligaţiei corelative;
c) să reducă obligaţia sa corelativă;
d) să recurgă la rezoluţiunea contractului;
e) să ceară plata de despăgubiri pentru prejudiciul suferit prin neexecutare;
f) să exercite orice alt mijloc juridic de apărare, prevăzut de lege sau contract, pentru realizarea dreptului său încălcat prin neexecutare.
(4) Mijloacele juridice de apărare prevăzute la alin.(1) care sînt compatibile pot fi cumulate. În special, creditorul nu este lipsit de dreptul la despăgubiri prin recurgerea la oricare alt mijloc.
(5) Neexecutarea obligaţiei înseamnă orice abatere, cu sau fără justificare, de la executarea corespunzătoare a obligaţiei şi include neexecutarea totală sau parţială a obligaţiei, executarea necorespunzătoare sau cu întîrziere a obligaţiei.”

Art.926 alin. (1) şi alin. (2) Cod civil:
”(1) Prin efectul rezoluţiunii o parte contractantă (beneficiarul) care a primit vreo prestaţie prin executarea obligaţiilor de către cealaltă parte contractantă în temeiul contractului supus rezoluţiunii sau al tranşei contractului supusă rezoluţiunii este obligată să i-o restituie. În cazul în care ambelor părţi contractante le revin obligaţii de restituire, obligaţiile sînt corelative.
(2) Dacă prestaţia a constat în plata unei sume de bani, suma primită trebuie restituită.”

Art.934 alin. (1), alin. (2) şi alin. (4) Cod civil:
”(1) Creditorul are dreptul la despăgubiri pentru întregul prejudiciu cauzat prin neexecutarea obligaţiei, cu excepţia cazului în care debitorul demonstrează că neexecutarea este justificată.
(2) Despăgubirile trebuie să acopere doar prejudiciul suferit de creditor care este consecinţa directă şi necesară a neexecutării.
(4) Prejudiciul cuprinde prejudiciul patrimonial şi nepatrimonial (moral).”

Art.935 alin. (1) Cod civil:
”(1) Creditorul are dreptul la despăgubiri pentru prejudiciul nepatrimonial cauzat prin neexecutarea obligaţiei dacă neexecutarea încalcă un drept personal nepatrimonial, dacă creditorul este consumator, precum şi în alte cazuri expres prevăzute de lege.”

Art.936 Cod civil:
”(1) Despăgubirile pentru prejudiciul patrimonial cauzat prin neexecutarea obligaţiei reprezintă suma de bani care va pune creditorul, pe cît este posibil, în situaţia în care s-ar fi aflat dacă obligaţia s-ar fi executat în mod corespunzător. Aceste despăgubiri acoperă dauna suferită real (inclusiv cheltuielile suportate şi reducerea valorii bunului) şi profitul ratat de creditor.
(2) Creditorului îi revine sarcina de a demonstra mărimea prejudiciului pentru care cere despăgubiri.”

Art.992 Cod civil:
”(1) Contract este acordul de voinţă realizat între două sau mai multe persoane prin care se stabilesc, se modifică sau se sting raporturi juridice.
(2) Contractului îi sînt aplicabile normele cu privire la actul juridic.”

Art.1110 alin. (2) Cod civil:
”(2) Contractul se interpretează după intenţia comună a părţilor, fără a se limita la sensul literal al termenilor utilizaţi.”

Art.1027 alin. (1) Cod civil:

”(1) Contractul se consideră încheiat dacă părţile au ajuns la un acord privind toate clauzele lui esenţiale.”

Art.1352 Cod civil:
”(1) Prin contractul de antrepriză o parte (antreprenor) se obligă să efectueze pe riscul său o anumită lucrare celeilalte părţi (client), iar aceasta se obligă să recepţioneze lucrarea şi să plătească preţul convenit.
(2) Obiectul contractului de antrepriză poate fi atît producerea sau transformarea unui bun, cît şi obţinerea unor alte rezultate prin efectuarea de lucrări.”

b. Motivarea instanţei:

Analizând actele şi lucrările dosarului, audiind explicaţiile părţii reclamante şi apreciind probele administrate în ansamblul lor, instanţa de judecată ajunge la concluzia că acţiunea civilă este întemeiată parţial, urmând a fi admisă în parte, din următoarele considerente de fapt şi de drept.

În fapt, instanţa atestă că la data de 5 martie 2025, între reclamanta Pleşca Maria şi pârâtul Lupaşcu Vasile a fost întocmit un înscris sub semnătură privată, intitulat „Recipisă”, prin care pârâtul şi-a asumat obligaţia de a confecţiona, transporta şi instala o copertină (streşină), iar reclamanta i-a transmis, cu titlu de avans, suma de 1.000 lei. Deşi actul a fost denumit „Recipisă”, instanţa, în virtutea art. 1100 alin. (2) din Codul civil, care consacră principiul interpretării contractului după intenţia comună a părţilor, califică raportul juridic dedus judecăţii drept un contract de antrepriză.

În drept, instanţa face trimitere la prevederile art. 1352 alin. (1) din Codul civil, potrivit cărora, prin contractul de antrepriză, o parte (antreprenor) se obligă să efectueze pe riscul său o anumită lucrare celeilalte părţi (client), iar aceasta se obligă să recepţioneze lucrarea şi să plătească preţul convenit. Totodată, conform art. 858 alin. (1) şi (2) din Codul civil, obligaţia trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credinţă, la locul şi în momentul stabilit.

Instanţa reţine că, deşi reclamanta şi-a întemeiat cererea de chemare în judecată atât pe recipisa din 5 martie 2025, cât şi pe procesul-verbal cu privire la contravenţie şi decizia agentului constatator din 4 august 2025, apreciind că prejudiciul pretins i-a fost cauzat prin săvârşirea unei contravenţii, calificarea juridică a raportului litigios şi identificarea normelor de drept aplicabile reprezintă atribuţia exclusivă a instanţei de judecată, potrivit art. 118 alin. (3) şi art. 240 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

În acest sens, instanţa observă că procesul-verbal cu privire la contravenţie şi decizia agentului constatator atestă doar faptul constatării şi sancţionării unor fapte contravenţionale, fără a constitui izvorul obligaţiei civile deduse judecăţii. Dreptul reclamantei de a solicita restituirea sumei remise cu titlu de avans nu rezultă din actele întocmite în procedura contravenţională, ci din convenţia încheiată între părţi şi din pretinsa neexecutare a obligaţiilor asumate prin aceasta.

Din analiza recipisei rezultă că între părţi s-a născut un raport obligaţional de natură contractuală, având ca obiect executarea unei lucrări în schimbul unui preţ. În consecinţă, deşi actele procedurii contravenţionale pot fi valorificate ca mijloace de probă în măsura în care confirmă anumite împrejurări de fapt, acestea nu modifică natura juridică a raportului litigios şi nu constituie temeiul juridic al pretenţiilor deduse judecăţii. Soluţionarea prezentului litigiu urmează, prin urmare, a fi realizată prin aplicarea normelor dreptului obligaţional referitoare la contractul de antrepriză şi la efectele neexecutării obligaţiilor contractuale.

În subsidiar, instanţa reţine că recipisa din 5 martie 2025 constituie un înscris sub semnătură privată, semnat de ambele părţi, care conţine toate elementele esenţiale ale convenţiei, şi anume identificarea părţilor, obiectul lucrării, preţul convenit, cuantumul avansului şi termenul de executare.

Materialul probator relevă cu certitudine că pârâtul Lupaşcu Vasile nu şi-a onorat obligaţia contractuală de a executa şi preda lucrarea în termenul convenit. Coroborând recipisa din 5 martie 2025, notificarea prealabilă, avizul de recepţie, explicaţiile reclamantei şi celelalte înscrisuri administrate în cauză, instanţa constată că acestea demonstrează existenţa raportului contractual, remiterea avansului şi neexecutarea obligaţiei asumate de pârât.

Iar, întrucât pârâtul nu şi-a executat obligaţia asumată şi a păstrat nejustificat prestaţia bănească primită de la reclamantă, aceasta este îndreptăţită să solicite restituirea avansului achitat în executarea convenţiei.

Pe cale de consecinţă, reţinând lipsa contraprestaţiei din partea pârâtului, instanţa conchide că menţinerea sumei de 1.000,00 lei în patrimoniul acestuia este lipsită de temei legal, motiv pentru care pretenţia reclamantei privind restituirea avansului este pe deplin justificată şi urmează a fi admisă.

În acelaşi timp, instanţa observă că pârâtul, deşi legal citat, nu a depus referinţă, nu a contestat existenţa obligaţiei asumate, nu a negat primirea avansului şi nu a prezentat probe din care să rezulte executarea lucrării ori restituirea sumei primite. În aceste condiţii, circumstanţele confirmate prin înscrisurile administrate în cauză nu au fost răsturnate prin probe contrare.

Cu referire la capătul de cerere privind încasarea sumei de 750,00 lei cu titlu de prejudiciu material, reprezentând pretinse cheltuieli pentru chiria unei macarale, instanţa îl apreciază ca fiind nefondat. În conformitate cu art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale.

În prezenta cauză, reclamanta nu a prezentat niciun mijloc de probă din care să rezulte că a suportat efectiv cheltuieli pentru închirierea unei macarale, cum ar fi contractul de închiriere, factura fiscală, bonul de plată, chitanţa sau alte înscrisuri justificative.

Mai mult, instanţa observă că există neconcordanţe între înscrisurile depuse la dosar, în sensul că prin notificările destinate pârâtului, reclamanta a solicitat compensarea sumei de 1.600,00 lei, în timp ce prin cererea de chemare în judecată solicită încasarea sumei de 750,00 lei, fără a explica diferenţa dintre cele două cuantumuri şi fără a prezenta probe din care să rezulte întinderea exactă a prejudiciului pretins.

În lipsa unor probe pertinente şi concludente privind existenţa şi întinderea prejudiciului material invocat, instanţa concluzionează că acest capăt de cerere este nedovedit şi urmează a fi respins.

În ceea ce priveşte pretenţia de reparare a prejudiciului moral în mărime de 10.000,00 lei, instanţa reţine că, potrivit art. 935 alin. (1) din Codul civil, creditorul are dreptul la despăgubiri pentru prejudiciul nepatrimonial cauzat prin neexecutarea obligaţiei doar în cazul în care prin aceasta se încalcă un drept personal nepatrimonial, dacă creditorul are calitatea de consumator sau în alte cazuri expres prevăzute de lege.

În context, instanţa subliniază că raportul juridic litigios are o natură pur patrimonială, fiind încheiat între două persoane fizice, fapt ce exclude incidenţa normelor privind protecţia consumatorilor. Neexecutarea obligaţiei de a instala o copertină nu atentează la valorile personale nepatrimoniale ale reclamantei (viaţă, sănătate, onoare, demnitate). Existenţa unui disconfort psihic generat de neexecutarea unui contract civil nu constituie, prin sine, temei pentru acordarea despăgubirilor morale în sensul legii civile.

În adiţie, aşa cum s-a reţinut *supra*, natura juridică a raportului dedus judecăţii este una contractuală, iar atragerea pârâtului la răspundere contravenţională nu converteşte litigiul într-unul delictual şi nu generează *eo ipso* (prin ea însăşi) un drept la repararea prejudiciului moral în cadrul acţiunii civile derivate din neexecutarea contractului. Actele de constatare a contravenţiei au valoarea unor mijloace de probă privind circumstanţele de fapt (neexecutarea obligaţiei), dar nu constituie un temei de drept material independent pentru acordarea despăgubirilor morale.

Cu titlu subsidiar, instanţa reţine că, în sensul art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, sarcina probaţiunii incumbă reclamantei. Aceasta nu a administrat nicio probă pertinentă şi concludentă care să ateste existenţa, intensitatea şi gravitatea suferinţelor psihice pretinse (stres, dezamăgire etc.) şi nici legătura de cauzalitate directă dintre conduita contractuală a pârâtului şi aceste suferinţe. Simplele alegaţii declarative formulate în cererea de chemare în judecată nu sunt suficiente pentru angajarea răspunderii civile.

Invocarea jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului şi a Hotărârii Plenului Curţii Supreme de Justiţie nr. 9/2006 nu poate conduce la o altă concluzie, întrucât acestea nu derogă de la condiţiile expres prevăzute de art. 935 Cod civil pentru angajarea răspunderii contractuale privind prejudiciul nepatrimonial şi nu înlătură obligaţia reclamantei de a dovedi existenţa şi întinderea prejudiciului moral pretins.

În aceste condiţii, argumentele reclamantei potrivit cărora existenţa actelor de constatare a contravenţiei ar justifica acordarea unei despăgubiri morale sunt respinse, întrucât acestea nu înlătură condiţiile imperative prevăzute de art. 935 din Codul civil. Prin urmare, capătul de cerere privind repararea prejudiciului moral urmează a fi respins ca neîntemeiat.

Asupra repartizării cheltuielilor de judecată, instanţa reţine că, potrivit art. 82 coroborat cu art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă, partea care a căzut în pretenţii este obligată să compenseze celeilalte părţi cheltuielile de judecată. Având în vedere că reclamanta a suportat cheltuieli în mărime de 37,00 lei pentru expedierea notificărilor prealabile, confirmate prin

chitanţa de plată din 31.07.2025 aflată la f.d.12, instanţa dispune încasarea acestei sume de la pârât.

În subsidiar, instanţa apreciază că aceste cheltuieli au fost necesare şi rezonabile, fiind efectuate în scopul soluţionării amiabile a litigiului înainte de sesizarea instanţei şi fiind generate de neexecutarea obligaţiilor contractuale de către pârât.

Referitor la taxa de stat, instanţa reţine că la depunerea cererii de chemare în judecată reclamanta a fost scutită de plata taxei de stat în considerarea calificării juridice date de aceasta pretenţiilor formulate.

În urma examinării cauzei, instanţa a stabilit însă că raportul juridic dintre părţi este unul contractual, izvorât din contractul de antrepriză încheiat între reclamantă şi pârât, iar pretenţia admisă priveşte restituirea avansului achitat în executarea acestui contract. Prin urmare, prezenta cauză nu se încadrează în categoria acţiunilor pentru care legea prevede scutirea de la plata taxei de stat pentru repararea prejudiciului cauzat prin infracţiune sau contravenţie.

Potrivit Anexei nr. 1 pct. 1.1.1 la Legea nr. 213/2023 privind taxa de stat, pentru cererile de chemare în judecată cu caracter patrimonial având valoarea de până la 5.000 lei, taxa de stat constituie 5% din valoarea acţiunii, dar nu mai puţin de 150 lei pentru persoanele fizice. Întrucât capătul de cerere admis are valoarea de 1.000,00 lei, taxa de stat datorată constituie 150,00 lei.

În temeiul art. 98 Cod de procedură civilă, taxa de stat de la plata căreia reclamanta a fost scutită urmează a fi încasată din contul pârâtului în beneficiul bugetului de stat în cuantum de 150,00 lei (una sută cincizeci lei, 00 bani).

În conformitate cu prevederile art. 94 alin. (1), 98, 236, 238-241 ale Codului de procedură civilă, instanţa de judecată,-

H O T Ă R Ă Ş T E :

Se admite parţial acţiunea reclamantei Pleşca Maria.

Se încasează de la Lupaşcu Vasile (IDNP *****) în beneficiul lui Pleşca Maria (IDNP *****) datoria în sumă de 1.000 lei, precum şi cheltuielile pentru serviciile poştale ce ţine de expedierea notificărilor în sumă de 37,00 lei, în total 1.037,00 lei (una mie treizeci şi şapte lei, 00 bani).

În rest, pretenţiile privind încasarea sumei pentru chiria macaralei şi încasarea prejudiciului moral se resping ca neîntemeiate.

Se încasează de la Lupaşcu Vasile (IDNP *****) în beneficiul Statului, taxa de stat în sumă de 150,00 lei (una sută cincizeci lei, 00 bani).

Se stabileşte debitorului un termen de executare benevolă a obligaţiei de plată de cel mult 15 zile de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătoreşti, în condiţiile art. 255 din Codul de procedură civilă şi art. 9^1–9^3 din Codul de executare, cu dreptul creditorului de a solicita executarea silită în caz de neexecutare.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru, prin intermediul Judecătoriei Criuleni, în termen de 30 zile de la data pronunţării dispozitivului hotărârii.

Preşedintele şedinţei,

judecătorul /semnătura/ Romina Ţurcan

Copia justă
Confirmă judecătorul Romina Ţurcan